

θείου, εἶδε τὸν καπνὸν ἐξερχόμενον ἀπὸ πληθὺν ὀπῶν, ἐκ τῶν ὁποίων τινὲς ἀπέτχον περὶ τὰ 60 μέτρα.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μίαν κοινότητα μυρμηκῶν μετὰ μιᾶς μυρμηκιάς. Συχνότατα ἐκάστη κοινότης ἔχει μίαν μόνην φωλεάν, κατὰ γενιὸν ὅμως κανόνα ἐκάστη κοινότης ἔχει ἀριθμὸν τινὰ ἀποικιῶν. Ὁ Forel ἀναφέρει ὅτι εὑρεν εἶδος μύρμηκος τὸν *E. exsecta*, ὅπερ εἶχε 200 ἀποικίας κατεχούσας διάστημα ἀκτίνος 200 μέτρων.

Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεταιριζομένων μυρμηκῶν εἶναι μέγιστος. Ὁ Forel ἀναθιβάξει αὐτὸν μέχρι 500, 000. Οἱ μύρμηκες κατασκευάζουσιν ὁδοὺς. Πολλάκις αἱ ὁδοὶ αὗται εἶναι θλωταὶ, σχηματίζουσαι οὕτω κεκαλυμμένους διαδρόμους. Ἄλλοτε οἱ μύρμηκες διατροπῶσιν ἀληθεῖς σύριγγας ἐχούσας μέγα μήκος. Ὁ αἰδέσιμος Hamlet Clark βεβαίως, ὅτι ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ εἶδε τοιαύτην τινὰ σύριγγα διερχομένην ὑπὸ τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ Parahyba εἰς τι μέρος αὐτοῦ, ἔνθα τὸ πλάτος ἦτον ὅσον καὶ τοῦ Ταμέσεως κατὰ τὴν γέφυραν τοῦ Λονδίνου, δηλ. πλεόν τῶν 500 μέτρων. Οἱ μύρμηκες τρέφονται δι' ἐντόμων, μέλιτος, νέκταρος καὶ καρπῶν. Εἶδη τινὰ καθὼς ὁ μικρὸς μύρμηξ τῶν κήπων *Lasius niger*, ἀναρριχῶνται ἐπὶ τῶν δενδρυλλίων ἀναζητοῦντα τὰς φυτοφθείρας. Οἱ μύρμηκες διὰ τῶν κεραίων τῶν θωπεύσας μετὰ γλυκύτητος τὰς φυτοφθείρας, αἵτινες τότε ἐκκρίνουσι σαγύνα ζακχαρώδους ὑγροῦ, καταπινομένου μετ' ἀπληστίας ὑπὸ τῶν μυρμηκῶν.

Πολλάκις κατασκευάζουσι κεκαλυμμένους διαδρόμους ὅπως φθάσωσι μέχρι τῶν φυτοφθειρῶν, τὰς ὁποίας καὶ προσστατεύουσι μάλιστα ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν ἄλλων ἐντόμων. Οἱ μύρμηκες ἔχουσι πολλοὺς ἐχθρούς. Οὗτοι, ἰδίᾳ δὲ τὰ τέκνα αὐτῶν εἶναι ἡ ἀγαπητοτέρα τροφή πολλῶν ζώων. Πολυάριθμα ἐπίσης παράσιτα προσβάλλουσιν αὐτούς. Εἶδη τινὰ μυῶν ἰδίως τὸ καλούμενον *Phora* γεννᾷ τὰ ὠὰ τοῦ ἐπ' αὐτῶν τῶν μυρμηκῶν, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀναπτύσσονται αἱ νύμφαι αὐτοῦ, καταστρέφουσαι τὰ διαθρέψαντα. Οἱ μύρμηκες συχνάκις προσβάλλονται ὑπὸ τῶν ἄκαρι. «Εἶδον λέγει ὁ Lubbock, μύρμηκα φέροντα προσκεκολλημένον ἄκαρι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Πρὸ τριῶν μηνῶν εὗρίσκετο τὸ ἄκαρι ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, γενόμενον ἐπίσης μέγα ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ μύρμηκος, ὅστις δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαλλαγῇ τούτου μόνος. Ἐπειδὴ δ' ἦτο βασιλισσα μηδέποτε ἐξερχομένη, δὲν ἠδυνήθη νὰ τῇ φανῶ χρήσιμος, ἀλλὰ καὶ εἰς οὐδένα ἐκ τῶν συντρόφων της ἐπῆλθε ἡ ἰδέα νὰ τὸ ἀφαιρέσῃ.

Κατὰ τὸν χαρακτῆρα διαφέρουσι τὰ μέγιστα ἀλλήλων οἱ μύρμηκες. Ἡ *F. fusca*, μύρμηξ

δούλη, φυσικώτατα εἶναι εἰς ἄκρον δειλῆ. Ὁ *F. cinerea* τὸναντίον εἶναι πεπροικισμένος διὰ μεγίστης ἀτομικῆς ἀνδρείας. Ὁ *Polyergus rufescens*, μύρμηξ πολεμιστῆς καὶ συλλαμβάνων δούλους, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἀνδρεῖος. Καὶ μόνος εὗρισκόμενος περικυκλωμένος ὑπ' ἐχθρῶν, δὲν ἐπιχειρεῖ ποτὲ νὰ διαφύγῃ ὡς θὰ ἔπραττεν ἄλλος τις μύρμηξ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει· ἀλλὰ διατροπᾷ τοὺς ἐχθρούς του δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ μετὰ μεγίστης ἐπιδειξιοτήτος, μέχρις ὅτου πίπτει ὁ ἴδιος καταβαλλόμενος ὑπὸ τοῦ μεγαλειτέρου ἀριθμοῦ τῶν ἐχθρῶν. Ὁ *M. Scabrinodis* εἶναι δειλὸς καὶ κλέπτης, ὅταν οἱ ἄλλοι πολεμῶσι οὗτος κατατρώγει τοὺς ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης νεκρούς. Οἱ *Tetramorium* εἶναι λαίμαργοι, οἱ *Myrmecina* ὄνηροί.

Οὐδὲν ἄλλο ζῶον εἶναι φιλεργότερον τῶν μυρμηκῶν, μὴδ' αὐτῶν τῶν μελισσῶν καὶ σφηκῶν ἐξαιρουμένων. Οἱ μύρμηκες ἐργάζονται νυχθημερὸν καὶ ἐν καιρῷ τῶν μεγίστων θερινῶν καυσῶν. Ἀσχολοῦνται μεταφέροντες τὰς ὑμφας ἄνευ διακοπῆς ἀπὸ τῆς βῆσι προϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς 7ης ἑσπερινῆς.

Ἄγγλος τις φυσιοδίφης ὁ Gouldt ἀναφέρει παίγνιά τινὰ ἢ μάλλον γυμνάσια τῶν μυρμηκῶν. Ὁ Huber ἐπίσης μνημονεύει τοιούτου τινός. «Οἱ μύρμηκες, λέγει, ἠνωρθοῦντο σπηριζόμενοι ἐπὶ τοῦ τελευταίου ζεύγους τῶν ποδῶν των, ἐθώπευσον ἀλλήλους διὰ τῶν κεραίων των, ἐπροσποιοῦντο πολέμους καὶ ἐφαίνοντο παίζοντες κρυφτό». Ὁ Forel διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἐργάτας μύρμηκας συμπλεκόμενους διὰ τῶν ποδῶν ἢ διὰ τῶν σιαγόνων, κυλιόμενους κατὰ γῆς, μετ' ὀλίγον ἐγκαταλείποντας ἀλλήλους, σπεύδοντας, εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους τῶν ὀπῶν. Ταῦτα πάντα ἄνευ ὀργῆς πράττοντας. Ἦτο βέβαιον ὅτι τὰ πάντα ἐτελοῦντο φιλικῶς.

Τέλος οἱ μύρμηκες εἶναι ζῶα εἰς ἄκρον καθαρά, ἀλληλοκαθαριζόμενα, πολλάκις δὲ καὶ λείχοντα ἀλλήλα χάριν καθαριότητος.

[Ἔπεται συνέχεια].

N. X. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ.

ΠΩΣ ΕΙΡΓΑΖΕΤΟ Ο ΔΟΥΜΑΣ

Συνέχεια καὶ τέλος· ἰδὲ σελ. 13

«Θέλων νὰ συνδιαλεχθῇ μετ' ἐμοῦ ἡσύχως περὶ σχεδίων καὶ συνδυασμῶν φιλολογικῶν ὁ Δουμᾶς μὲ προσεκάλεσεν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν ἐξοχικὴν του οἰκίαν», λέγει ὁ συγγραφεὺς τῆς *Κόρης τοῦ Δισχύλου*, Autran. «Κατ' ὅψει τότε ἐν Ἀγίῳ Γερμανῷ, οὐχὶ μακρὰν τοῦ δάσους, ἐν προσωρινῷ περιπτέρῳ, κατέναντι τοῦ περιωπύμου μεγάρου Μόντε=Χριστοῦ, ὅπερ ἔκτιζε

τότε, καὶ τοῦ πύργου ἐκεῖνου, οὔτινος ἐκάστη πέτρα ἔμελλε νὰ φέρῃ τὸν τίτλον ἑνὸς τῶν συγγραμμάτων του. Ἐφθασατὸ ἐσπέρας. Ἐβίου κατάρμονος· μὲ ὑπεδέξατο φιλοφρονέστατα, μὲ ᾠδήγησεν εἰς θάλαμον μετὰ χάριτος ὅπως γυναικείας ἐσκευασμένον ἀπεκοιμήθην ἐν μέσῳ ἀρώματος πάσουλι καὶ ὠνειρεύθην μακρὸν ὄνειρον τῶν Παραμυθίων τῆς Χαλιμας.

Ἐτὴν ἐπαύριον, ἐνῶ τὸ πνεῦμά μου ἐκυμαίνετο ἔτι μετὰξὺ ὕπνου καὶ ἐγρηγόρευσης, εἰσήλθεν εἰς τὸν θάλαμον μικρὸς αἰθίοψ βελουδίνην φορῶν στολήν.

— Ὁ κ. Δουμάς, μοι εἶπεν, ἐρωτᾷ τί ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος νὰ φάγῃ εἰς τὸ πρόγευμά του.

— Εἶπὲ τοῦ κ. Δουμάς ὅτι μοι εἶνε ἐντελῶς ἀδιάφορον.

Ἐτὴν αἰθίοψ ἐπανήλθε μετὰ μίαν στιγμὴν.

— Ὁ κ. Δουμάς, εἶπεν, ἐπειδὴ θὰ μαγειρεύσῃ ὁ ἴδιος, ζητεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ κύριος τὸν κατάλογον τῶν φαγητῶν ποὺ τοῦ ἀρέσουν, διότι ἀλλῶως ὁ κύριος εἴμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὁ κ. Δουμάς ἔκαμε μόνον ὅσα φαγητὰ εἴξευρε νὰ κάμῃ.

Ἐγέλασα πολὺ διὰ τὴν ἀξίωσιν ταύτην τοῦ ἀνδρός, ὅστις ἀντίπαλος ὢν τοῦ Σαικσπέιρου, ἤθελε νὰ εἶνε συγχρόνως καὶ ἐφάμιλλος τοῦ Καρέμ καὶ εἶπα τυχαίως δύο ἢ τρία ὀνόματα φαγητῶν, τὰ ὁποῖα ὁ μικρὸς μαῦρος διεδίδασσε πρὸς τὸν κύριόν του.

Ἐδὲν ἐβράδυνα ἄλλως τε νὰ μεταβῶ κ' ἐγὼ πρὸς συνάντησίν του. Εὔρον αὐτὸν ἐν τῷ μαγειρείῳ, πρὸ μεγάλης δρυϊνῆς τραπέζης, κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρα τὰ μαγειρικά του σκεῦη, φοροῦντα πανταλόνιον ἐκ μαύρου βελουδίου, ἄνευ ἐπενδύτου, τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ ἔχοντα. Θυραῦον δὲ τὰ ὠὰ καὶ ταιγαρίζων ὀρνίθιον συνδιελέγετο μετ' ἐμοῦ συγχρόνως περὶ τέχνης· μοι ὄμιλει μετὰ τῆς ἰδιαζούσης αὐτῷ καινοτοπίας καὶ τῆς τόλμης περὶ τὸ κρίνειν. Δὲν ἐσέβετο πάντα τὰ καθιερωμένα ἀριστοουργήματα. Ἐν προσέκρουε καὶ ἐκλόνιζε κατὰ τὴν διάβασίν του τὰς στεροτροτάς δόξας, τόσῳ τὸ χειρότερον δι' αὐτάς. Φαντάσθητε ὅτι κατὰ τὴν ῥύμην τῆς συνδιαλέξεως κατήντησε νὰ μοι εἶπῃ: «Μοῦ ἔρχεται ὄρεξις νὰ κάμω καὶ ἐγὼ δρᾶμα τὸν Σίδην!» Ἐπειτα, μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν: «Διατί δὲν κάμνετε καὶ σεῖς τὴν Φαίδραν;» Τότε, ὡς ἐννοεῖτε, διεμαρτυρήθην ἄλλ' ὄχι, μοι ἀπέδειξεν ὅτι ὑπῆρχεν εἰσέτι εἴτε ἐν τῇ ἰσπανικῇ παραδόσει, εἴτε ἐν τῷ δράματι τοῦ Εὐριπίδου τὸ δυνάμενον ν' ἀνανεώσῃ, μεταμορφώσῃ καὶ ἀνακαινίσῃ τὰ δύο ἀριστοουργήματα τοῦ κλασικοῦ μας θεάτρου. Τοιαύτη ἦτο ἡ εὐγλωττία τοῦ διαβολοανθρώπου ἐκεῖνου, ὥστε σχεδὸν ἐπέισθην. Ἄμα δ' ἀπελθὼν, ἔδραμον νὰ ἀναγνώσω πάλιν τὸ δρᾶμα τοῦ Εὐριπίδου καὶ. . . ἐννοεῖτε τί ἔκαμα.

Ἐτὴν ἑκεῖ εὐδαιμονέστατον βίον, ἀμέριμνος, περὶ οὐδενὸς σκεπτόμενος. Ὅταν, κατὰ τύχην, ἀφυπνιζόμενῃ τὴν νύκτα, ἐβαυκαλώμην ὑπὸ κράτου τινὸς ἐλαφροῦ, συνεχοῦς, μονοτόνου, ὅστις ἔπαυε κατὰ διαλείμματα καὶ ἤρχιζε πάλιν μετ' ὀλίγον. Ὅτε κατὰ πρῶτον ἤκουσα τὸν κρότον τοῦτον ἀνησύχησα, μὴ ἐννοῶν πῶθεν προήρχετο. Ἦτο ἀπλούστατα ὁ ἐπὶ τοῦ χάρτου τριγμὸς τῆς γραφίδος τοῦ μεγάλου μυθιστοριογράφου, ἐργαζομένου ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ. Συνέγραφε τότε ἐν τῶν δύο του ἀριστοουργημάτων, τοὺς Τρεῖς Σωματοφύλακας ἢ τὸν Μοντεχρίστον, ἀγνωστὸν πότερον. Ἀφυπνιζόμενος καθ' ἐκάστην νύκτα, τὴν δευτέραν ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὑπὸ πόνου τοῦ στομάχου, δὲν ἔχανε τὸν καιρὸν του. Ὅπως χρησιμοποίησεν τὰς ὥρας τῶν ἀγληθόνων τοῦ ἡγερέτου, ἐλάμβανε τὴν γραφίδα, τὴν ἀκαταπόνητον ἐκεῖνην γραφίδα, ἐν τῷ μετὰξὺ δὲ, διὰ τῆς ἡχηρᾶς του φωνῆς ἐκάγχαζε θορυβωδῶς: ἐν τῇ ῥύμῃ τοῦ διαλόγου εἶχε γράψῃ εὐφρέσις τι καὶ ἐγέλα πρῶτος αὐτός. Ὅποια ἀγαθὴ καὶ ἀφελὴς καὶ ῥωμαλέα φύσις!

Ἐτὴν ἐπὶ ἡμέραν, τὸν ἔβλεπον ἐνίοτε διὰ τῶν ὕαλων τῶν παραθύρων μου περιπατοῦντα ἐν τῷ κήπῳ του, γυμνὸν τὴν κεφαλὴν, τὸν χιτῶνα ἡμιάνοικτον ἔχοντα ἐπὶ τοῦ στήθους. Ἐτὴν χιτῶνα τοῦ Φεβρουαρίου ἐπιπτε κατὰ νιφάδας, ὁ ἀνεμος ἐσύριζε παγετώδης, ἀδιάφορον· αὐτὸς ἐβάδιζε, τὴν προσοχὴν του πᾶσαν ἔχων πρὸς τὸ ἔργον του, εἰσερχόμενος κατὰ διαλείμματα εἰς μίαν ἐκ τῶν δύο σκιαδῶν, αἰτινες ὑψοῦντο εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, καὶ ὢν ἢ μία περιεῖχε τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ, ἢ δ' ἑτέρα συλλογὴν πιθήκων ἢ ἀπεκαλεῖτο Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν. Ἦσαν τεσσαράκοντα; Ἄγνωσθ. Εἰξέρω μόνον ὅτι τινὲς ἔφερον ὀνόματα ἀκαδημαϊκῶν. Μετὰ ταῦτα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του καὶ ἐπανελάμβανε τὸ ἔργον του, ἀφίνων τὰς νιφάδας τῆς χιόνος νὰ τήκωνται ἐπὶ τῆς οὐλῆς του κόμης καὶ τῶν εὐρέων του ὤμων.

Ἐτὴν ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν ἐκ τῆς ἐξοχῆς οἰκίας του ἀναχώρησίν μου, συνήντησα αὐτὸν ἐν Παρισίοις.

— Ποῦ πηγαίνετε ἀπ' αὐτοῦ; μὲ ἠρώτησεν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς πεζοδρομίου εἰς τὸ ἕτερον.

— Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν ἀπάντησίν μου:

— Ὅτ' ἔρχεσθε δίχως ἄλλο εἰς τὴν κηδείαν τῆς δεσποινίδος Μάρς, τὴν ὁποίαν κηδεύομεν σήμερον.

— Ἐγὼ! ἀπήντησα, μὲ τί τίτλον νὰ ἔλθω;

— Ὡς δραματικὸς συγγραφεὺς.

— Εἶμαι τόσον ὀλίγον!

— Πολὺ ἢ ὀλίγον, αὐτὸ δὲν βλάπτει, ἐλάτε· θὰ σὰς φέρῃ εὐτυχίαν· δὲν προστρίβεται κανεὶς ἀνωφελῶς πρὸς τὴν δόξαν.

»Μ' ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ προὔχωρήσα-
 μεν. Ἄμα ἐφθάσαμεν ὑπὸ τὸ περιστύλιον τοῦ
 ναοῦ τῆς Μαγδαληνῆς, συνηγήσαμεν τὸν Βί-
 κτορα Οὐγγῶ. Δευτέραν τότε φορὰν τὸν ἔβλε-
 πον. Ἡ πομπὴ ἤρχισε βαδίζουσα. Ὁ Οὐγγῶ,
 ὁ Δουμᾶς καὶ ἐγὼ δεξιὸς, εὐρέθημεν συνηνωμέ-
 νοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς ἀπὸ τοῦ ναοῦ τῆς
 Μαγδαληνῆς μέχρι τοῦ νεκροταφείου τοῦ *Père*
-Lachaise. τὰ δύο πεζοδρομια τῶν βουλευσα-
 ρῶν ἦσαν κατὰ μεσοτα τοῦ ἀναριθμητοῦ ἐκείνου
 πλήθους. ὄπερ προσελκύουσιν ἐν Παρισίοις πᾶ-
 σαι αἱ ἔνδοξοι κηδεῖαι· δεξιᾶ, ἀριστερᾶ, χιλιάρ-
 δες περιέργων ἐψιθύριζον πρὸς ἀλλήλους, δεικνύ-
 οντες διὰ τοῦ δακτύλου τῶν τὰ ἔξοχα τῆς πα-
 ρελάσεως πρόσωπα: «Νά, ὁ Δουμᾶς! νά, ὁ Δου-
 μᾶς! ἔλεγον πανταχόθεν καὶ οὐδέποτε ἤκουσα
 νὰ εἶπουν—Νά, ὁ Οὐγγῶ!» Ἀναφέρω τοῦτο μό-
 νον ὅπως ἀποδείξω πόσον μεγάλη ἦτο ἡ δημο-
 τικότης τοῦ Δουμᾶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.
 Ὁ Οὐγγῶ οὐδὲν εἶχεν εἰσέτι κάμει ὅπως κατα-
 κτήσῃ αὐτήν, οὐδὲν ἐκτὸς ἀριστουργημάτων.
 Ὅθεν τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἀντεπροσώπευε μᾶλλον
 τὴν ἀπλὴν μεγαλοφυίαν ἢ ἐν τῶν προσώπων
 ἐκείνων τὰ ὁποῖα δεικνύουσι διὰ τοῦ δακτύλου
 τὰ πλήθη.

*
 **

Ἐπὶ τοῖς ἀποκαλυπτηρίοις τοῦ ἐν τῇ πλα-
 τεΐᾳ *Ma-lezèrme* στηθέντος ἀνδριάντος τοῦ
 Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ πολλὰ ἀνέκδοτα αὐτοῦ καὶ
 αὐτόγραφα καὶ εἰκόνες ἐδημοσιεύθησαν ὑπὸ πολ-
 λῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, ὧν τινες ὀλόκληρα
 φύλλα ἀφιέρωσαν πρὸς τοῦτο. Μεταξὺ ἄλλων
 περιεργότατη εἶνε ἡ ἐπομένη σελὶς ἐκ λευκώ-
 ματος γαλλίδος δεσποίνης περιέχουσα ἐρωτή-
 σεως καὶ παρ' αὐτὰς ἰδιογράφους ἀπαντήσεις
 τοῦ Δουμᾶ:

Ποῖα εἶνε ἡ προσφιλέσ σου ἀρετὴ; — Ἡ εὐ-
 ποία.

Ποῖα εἶνε τὰ προσφιλέ σου παρὰ τῷ ἀνδρὶ
 προτερήματα; — Ἡ ἐπισείκεια.

Ποῖα εἶνε τὰ προσφιλέ σου παρὰ τῇ γυναικὶ
 προτερήματα; — Ὁ ἔρωσ.

Ποῖα εἶνε ἡ προσφιλέ σου ἐνασχόλησις; —
 Ἡ ἐργασία.

Ποῖον εἶνε τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τοῦ
 χαρακτῆρός σου; — Ἡ ἀμεριμνησία.

Τί θεωρεῖτε κατ' ἐξοχὴν εὐτυχίαν; — Τὸν
 ἀμοιβαῖον ἔρωτα.

Τί θεωρεῖτε κατ' ἐξοχὴν δυστυχίαν; —
 Τὴν ἀπώλειαν προσφιλοῦς ὄντος.

Ἄν δὲν εἴσθε σεῖς, τί ἠθέλατε νὰ εἴσθε; —
 Οὐγγῶ.

Ποῦ προτιμᾶτε νὰ ζῆτε; — Πανταχοῦ, ἀρ-
 κεῖ νὰ ἔχω χαρτίον, γραφίδα καὶ μελάνην.

Ποῖοι εἶνε οἱ προσφιλεῖς σου πεζογράφοι; —
 Ὁ Βάλτερ Σκῶτ, ὁ Κούπερ, ὁ Μεριμέ.

Ποῖοι εἶνε οἱ προσφιλεῖς σου ποιηταί; — Ὁ
 Οὐγγῶ, ὁ Λαμαρτίνος, ὁ Μυσσέ.

Ποῖοι εἶνε οἱ προσφιλεῖς σου ζωγράφοι καὶ
 μελοποιοί; — Ὁ Ρεμβρὰν, ὁ Ροῦδενς, ὁ Βέμ-
 περ, ὁ Βελίνης.

Ποῖοι εἶνε οἱ προσφιλεῖς σου ἥρωες ἐν τῇ
 πραγματικῇ ζωῇ (τῇ ἱστορίᾳ); — Ὁ Ἰησοῦς
 Χριστός, ὁ Ἰούλιος Καίσαρ.

Ποῖα εἶνε αἱ προσφιλεῖς σου ἡρώιδες ἐν τῇ
 πραγματικῇ ζωῇ; — Ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ *Jean-*
ne d'Arc, ἡ Καρλόττα Κορδαί.

Ποῖοι εἶνε οἱ προσφιλεῖς σου ἥρωες ἐν τῷ
 μυθιστορήματι ἢ τῷ μύθῳ; — Ὁ Τσαίλδ Ἀ-
 ρολδ, ὁ Μοντε-χρίστος, ὁ Ἀρτανιάν, ὁ Δὸν
 Ζουάν, ὁ Χάμλετ.

Ποῖα εἶνε αἱ προσφιλεῖς σου ἡρώιδες ἐν τῷ
 μυθιστορήματι ἢ τῷ μύθῳ; — Ἡ Ἄρτεμις
 Βερνόν, ἡ Μερσεδῆ, ἡ Νιόβη.

Ποῖα εἶνε ἡ προσφιλέ σου τροφή καὶ τὸ
 προσφιλέ σου ποτόν; — Ὁ ἄρτος, τὸ ὕδωρ.

Ποῖα εἶνε τὰ προσφιλέ σου ὀνόματα; —
 Ἐρμυκ, Μαρία, Πέτρος.

Ποῖον εἶνε τὸ ἀντικείμενον τῆς μεγαλειτέ-
 ρας σου ἀντιπαθείας; — Δὲν μισῶ οὐδένα καὶ
 οὐδέν.

Ποῖους χαρακτῆρας μισεῖτε περισσότερο ἐν
 τῇ ἱστορίᾳ; — Τὸν Κάτωνα, τὸν Φίλιππον Β',
 τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'.

Ποῖα εἶνε ἡ ἐνεστῶσα κατάστασις τοῦ πνεύ-
 ματός σου; — Ἡ προσδοκία τοῦ θανάτου.

Εἰς ποῖον σφάλμα δεικνύετε περισσότερο
 ἐπισείκεια; — Τὰ συγχωρῶ ὅλα ἐκτὸς τῆς συ-
 κοφαντίας, τῆς κλοπῆς καὶ τοῦ ψεύδους.

Ποῖον εἶνε τὸ προσφιλέστερόν σου ἐμβλημα;
 — Ἡ ἐλευθερία — *Deus debet, deus dabit*,
 ὁ Θεὸς ἔδωκε, ὁ Θεὸς θὰ δώσῃ.

Κ.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

καὶ ὁ μέγας ἀγιασμός.

Ἰορδάνης. Ἄν ἐν τῇ γεωγραφίᾳ δὲν κα-
 τέχει ἐπίσημον θέσιν μεταξὺ τῶν ποταμῶν ὁ
 Ἰορδάνης, διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὅμως τελεσθέντα ἐ-
 γένετο ὁ ἔνδοξότερος τῆς γῆς ποταμός. Παρὰ
 τὰς ὄχθας αὐτοῦ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ τε-
 λευταῖος καθηγητῆς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης,
 ἠνέφωξε τὴν μεγάλην αὐτοῦ σχολὴν, ἥτις ἐγέν-
 ετο ἐξάκουστος εἰς ὅλον τὸν κόσμον, διότι προ-
 ητοίμασε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου καὶ ἔδειξε τὸν
 ἐλθόντα λυτρωτὴν. Ἐδρα τῆς περιφήμου ταύ-
 τος σχολῆς πιστεύεται σήμερον ὅτι ἦτο τὸ πέ-
 ραν τοῦ Ἰορδάνου πρὸς τὴν ἔρημον σπήλαιον,
 οὐτινος τὸ ἕδαφος γονυκλιτοῦντα καταφιλοῦσι
 τὰ πλήθη, διότι ἐν αὐτῷ λέγεται ὅτι ἐφησύ-
 χηζεν ὁ Ἰωάννης φεύγων τὰ φύχη τοῦ χειμῶ-